

O doučeku, který nechtěl zestárnout

V údolí hned vedle skály, která ho chránila před vichřicemi, rostl malý douček. Všude kolem něho se smály a šeptaly drobné kvítky a stébla trávy. Každé ráno se na trávě perlila svěží rosa, a když přilétl poryv větru, stébla se naklonila k doučku a na jeho světle zelené lístky dopadlo několik kapek. Večer přicházel cvrček, usadil se vedle doučku, vyprávěl jemu i kvítkům ty nejkrásnější pohádky a zpíval veselé písničky.

Doubku to všechno připadalo neuvěřitelně příjemné.

Jednoho dne cvrček použil slovo „starý“. Pro doubek to bylo něco nového a zeptal se cvrčka, co tím myslí.

„Stromu, který se zelenal spoustu let a jehož listí po mnoho podzimů žloutlo a opadávalo, se říká starý. Všechno, co žije a roste, stárne,“ vysvětloval moudrý cvrček, který byl jako všichni cvrčkové velice vzdělaný, a navíc se rád o své vědomosti děлил.

„Takže když budu žít dál, také zestárnu a ještě mnohokrát, léto co léto, se budu mít uprostřed trávy a květin takhle dobře?“ vyptával se doubek dál a samou radostí tleskal maličkými lístky.

„V to radši nedoufej,“ odpověděl cvrček. „Ten, kdo stárne, totiž zároveň i roste. Brzy vyrosteš tak, že květiny a pohádky už tě nebudou zajímat, a budeš se tyčit vysoko nad vším, co ti teď dělá takovou radost.“

„Tak to rozhodně zestárnout nechci!“ vykřikl doubek zoufale, „v žádném případě!“

„Ale budeš muset,“ zazpíval cvrček, „svým přáním tomu nezabráníš. Větve se ti rozkošatí proti tvé vůli, kmen ti zesílí a vyroste do výšky bez tvého souhlasu. Ale smutný kvůli tomu být nemusíš,“ utěšoval doubek přátelsky, když viděl, jak stromek smutně svěsil lístky. „Jak už jsem říkal, stárnou nejen stromy, ale i zvířata a lidé. Moje maminka, která jednu zimu bydlela za kamny v lidském obydlí, v tom, co stojí tamhle –, slyšela, jak babička s bílými vlasy a tváří vráscitou jako kůra starého stromu říká, že nikdy nebyla tak šťastná jako ve stáří. Možná je to tak se všemi, co zestárnou, snad i s tebou. Můžeš v to aspoň doufat.“

Doubek byl ještě maličký, a proto na svůj smutek brzy zapomněl. Byl přesvědčený, že stáří je ještě hodně daleko. Začal se rozhlížet kolem sebe a pak řekl: „Kde je to lidské obydlí, o kterém jsi mluvil? Nikde ho nevidím.“

„Vidíš, vidíš! Nebylo by teď pohodlnější být trochu vyšší?“ kýval hlavou cvrček. „Když vyskáču tady na ten kopec, mám odtamtud krásný výhled na lidská obydlí i na jiné věci, ale protože ty skákat nemůžeš, budeš muset vyrůst, abys něco uviděl.“ A pak cvrček velkými skoky odskákal pryč, zaspívat jiným kamarádům.

Doubek však o slovech, jimiž se s ním cvrček rozloučil, pořád přemýšlel. Tak rád by se podíval na lidská obydlí i na všechno ostatní, co cvrček viděl, ale to by se mu mohlo podařit, jen kdyby vyrostl. Pokoušel se sice skákat, ale nešlo to, a navíc ho hrozně rozbolely nožičky, které měl pevně zakořeněné v zemi.

Změnit by to mohl jen tím, že by začal růst a stárnout, ale to by přišel o všechny ty zábavné věci, které měl kolem sebe. Ne! Raději oželel krásný výhled a zůstane u květin, ze všech sil bude bojovat proti stárnutí.

A tak svěsil větve, zauzlil je, naklonil kmen a zkroutil kořeny – ale nic nepomáhalo. Síla přírody byla mocnější než jeho vůle, a když přišlo třetí léto a doubek se obalil listím, všiml si, že vůně drobnějších kvítků už k němu nedoletí a že stébla trávy strásají kapky rosy jen na jeho nejspodnější listy.

